

הודעתי לאהרונ: „אין לי אימון בפעולת המשטרה!“

אהרונ המשיך לשאול אותי שאלות שונות. ענית לו: „כל מה שהיה לי להגיד אמרתי במשטרה.“ אהרונ שאל: „וזה אמתי?“ „זו האמת ורק האמת“, הדגשתי. על כל טענה נוספת ענית: „קודם תנו לי להתייעץ עם תמיר.“ ואחר כך השבתי: „המשטרה היא דרוע של המשטר. הש.ב. שאני חושד בו בחסיפתו, הוא דרוע אחרת של המשטר. אינני מאמין שדרוע אחת תצא נגד הדרוע השני.“

אהרונ קם ויצא מהחדר להתייעצות. במקומו נכנס אלי הקצין יעקוב קנר. יום קודם לכן היסחתי בפניו מילים קשות אחרי שקרא לי שקרן. ביקשתי את סליחתו על חריפות מילי. הוא ניסה לשאול אותי משהו. לא רציתי לענות.

סרבתי גם לענות על כל שאלה נוספת. רופא בדק אותי, מצא שאין לי חום אך הזריק לי זריקה. מתוך הרגשה שלמחרת בבוקר יביאו אותי בפני שופט, הלכתי לישון.

משוגע שר כל הילכה

רייתי בטוח שאפול מיד לתוך שינה עמוקה. אולם כל אותו לילה לא ישנתי. קודם כל הוציאו אותי שוב מהחדר לפגישה עם אשתי. הפגישה נערכה בנוכחות שני קציני משטרה. ביקשתי את סליחתם ונישקתי את אשתי. היא הביאה לי את הארוחה הראשונה מאז יום שבת בצהריים שאותה אכלתי בתיאבון. ישבנו זה מול זה ליד השולחן, כשמשני צידינו הקצינים, ודיברנו. ישבנו שם כשעה, עד שהחזרתי לתאי.

הפגישה עם אשתי עודדה אותי. היא סיפרה לי על המאמצים הנעשים בחוץ, ודאגתם של קרובי וחברי. הלכתי בהרגשה טובה לישון. אולם שוב לא נרדמתי. כשחזרתי לתאי מצאתי

פגישה בכלא

צחוק הגורל היה כאשר פגש אלי תבור בבית המעצר את זאב אקשטיין (ימין) ודן שמר (ליד השוטר, משמאל). היה כלוא בתא, הסתובבו שני הנאשמים ברצח קסטנר, חרפיים לגמרי בתוך כחלי בית-המעצר, ניגשו מדי פעם לתאו, ניהלו עמו שיחות.

כתא הסמוך שכן שלא היה שם קודם לכן. זה היה חולה-ירות. הוא שאג בקול אימים, קילל ושר שירי גן-ילדים. כשניסה הסוהר להשתק אותי, ביקש לירה תמורת השתיקה. הסוהרים לא ידעו מה לעשות עמו. האסירים כתאים צעקו בועם שיתנו להם לישון, איימו שיהרגו את המשוגע. הוא המשיך לשיר.

הוא שר כל הלילה. ניסו להעביר אותו לתא אחר, ואז העיר את כל ישני הקומה השנייה. החזירו אותו חזרה לתא שלידי. אינני מבין מאין היה לו הכוח לצעוק ולשיר למעלה מעשר שעות, מבלי להצטרר.

רק לסנות בוקר נרדמתי לשעתיים. קמתי מתוך כוונה שהנה לוקחים אותי לבית-המשפט. אולם איש לא בא לקחתני. השוטרים השומרים בבית-המעצר היו חביבים מאוד. רובם לא שמעו שום דבר עלי ועל פרשתי. הם היו נכונים לעזור באופן הכנה ביותר. אחד מהם אף סיפר לי סיפור משעשע על מה שאירע יום קודם לכן בחור-מעצר סמוך.

הסתבר כי אחד העצירים טען, כי בעת שישן בלילה בתא, נגנבו מעליו חולצתו ומכנסיו. כל עצירי החדר הוצאו למיסוד ואז התגלה כי אחד מהם לבש את בגדי הנגנב מתחת לבגדיו.

ביקשתי שיוציאו אותי לטיול בחצר. טיילתי שם כשעה. לא נתנו לי לשוחח עם איש. בשעת טיולי בחצר הוחזרו דן שמר וזאב אקשטיין לבית-המעצר, וכידי אקשטיין היה עתון בוקר. נטלתי את העתון מידיו מבלי לומר מלה, וקראתי בו אודותי.

נדהמתי. דובר המשטרה הודיע בעתון שמאשימים אותי בביום הטיפתי, ואף ציין את הסעיפים לפיהם מאשימים אותי. עד אותו רגע לא אמרו לי דבר. להיפך, מדבריו של אהרונ הבנתי שהוא מנסה לשכנעני כי חברי הם שביימו את החסיפה ולא אני.

רשעות הצהריים חזר אלי אהרונ. הוא היה חביב כמו תמיד. באחת ההזדמנויות אמר לי: „אני קורא את העולם הזה רק כשמופיע בו תמונותי. אתם מצירים אותי כ מפלצת שחורה.“

אמרתי לו: „אינך נותן לנו הזדמנות להכירך מצדך השני.“

הוא השיב: „זאת באמת בעיה.“

הצעתי לו שאם יתן לנו הזדמנות להכירו מקרוב, לספר על חייו הפרטיים כבעל משפחה, על עבודתו במשרד הקתים, נוכל לציררו גם מצד זה.

אהרונ השיב: „זה רעיון, צריך לעשות זאת.“

עוד לפני כן היתה לי שיחה נוספת עם אקשטיין, שבא אל תאי כאילו היה מפקד בית הסוהר בכבודו ובעצמו. הוא הביא לי כוס קפה משובח, אך סירב לגלות מאין הגיע הקפה. היו לו טענות נגד העולם הזה, והוא ניסה להגן על הש.ב.: „מה פתאום אתם חושבים שהש.ב. רצח את קסטנר? כתבתם שאני הצעיר המסמל את הדור; אני ואבוי לדור הזה. אם כך, פני הדור כפני הכלב.“

כאמור, חזר אלי אהרונ בצהריים. התברר שהם נואשו ממאמציהם לתת לי פרקליט אחר ונאלצו לאפשר לי לראות את הפרקליט שבחרתי בו. אהרונ אמר שיתנו לי לראות את תמיר ולהיעץ עמו ביחודות. תמיר נכנס לחדר מפקד בית-המעצר ואהרונ הפגיש אותנו והסביר שאנו רשאים לשוחח חפשי. תמיר סירב לקיים את ההתייעצות בחדר, ביקש לאפשר לנו לשוחח בחצר הפתוחה. אהרונ הסכים. יצאנו לחצר בית-המעצר והסתובבנו יחד, לבד. שוחחנו כרבע-שעה. השבתי על כל שאלותיו של תמיר ואמרתי לו גם את דעתי האישית על כל העסק. תמיר ביקש להכניס גם את אבי ואשתי להתייעצות. הם הוכנסו, שהו שעה קלה ויצאו.

תמיר, אהרונ ואני נכנסנו לחדר מפקד בית-המעצר.

„האם אתה מוכן לבוא עמי ולהצביע על המקום בו נחטפת?“ שאל אהרונ.

אמרתי שאני רוצה שדברי ירשמו. אהרונ הציע לי לרשום אותם. ביקשתי שהוא יהיה הכתב הפעם. הוא עשה זאת בהסתייגות, מכיוון שאינו מיטיב לכתוב עברית. תמיר שאל את אהרונ בחיך אם הוא יקח, ואהרונ השיב: „לא, אני נולדתי בגרמניה.“

רעדתי מהתרגשות; ידעתי שאני מכתוב לאהרונ לא דברי התנצלות אלא כתב האשמה נגד הש.ב. הודעתי כי אינני מוכן לשלף פעולה עם משטרה שמפקדה שקרן, ואשר חוקריה מקבלים הוראות מאלה שכנראה פקדו על חוטפי אהרונ רשם את כל דברי, ואני חתמתי עליהם. לפני זה מצא תמיר כי אהרונ כתב את שמו של יחזקאל סהר — יחזקאל שהר, והעיר לאהרונ שבקע שגיאה כזו אפשר לפטרו מהמשטרה. אהרונ צחק ומיהר לתקנה.

פעמיים, בזמן שהכתבתי לו את הודעתי, יצא אהרונ מכליו. בתחילה כשארמתי: „לא נתנו לי לאכול עד שאתה (אהרונ) באת...“ העיר שמואל תמיר: „אוי, אני רואה שאתה אדם טוב.“ וכשהמכתבי אני: „ולאור העובדה שהבטחת לי הבטחות שלא קוימו...“ העיר תמיר שוב: „עכשיו אתה רע.“ אהרונ יצא מכליו: „לא הבטחת לי שום דבר. אמרתי לך רק שאשתדל לסדר את הדברים.“

בהמשך הודעתי, כשהגעתי למילים: „לאור העובדה, שאתה (אהרונ) ניסית לשכנע אותי שתמיר אינו טוב בשבילי...“ על כך העיר תמיר: „אני רואה שאתה לא רוצה שתהיה לי פרנסה. זאת לא הפעם הראשונה שאתה מנסה לשכנע קליינטים שלי, שלא יבחרו בי.“ אהרונ היה נבוך מאוד. הוא שאל: „מתני?“ ותמיר הוכיר לו את ענין חרותי. על כך השיב אהרונ: „זה היה משהו אחר. אני אסביר לך אחר-כך למה אמרתי זאת.“ אחרי שלא היו לאהרונ שאלות נוספות, הוחזרתי לתאי.

מחשבות בכלא

רפגישה עם אשתי, אבי, שמואל תמיר, ההודעה שהכתבתי לאהרונ, כל אלה עודדו אותי מאוד. התחלתי להבין שעושים בחוץ מאמצים חזקים לשחררני. אולם חשבתי שדוקא בגלל ההודעה שנתתי לאהרונ, יהיו מעוניינים להחזיק אותי במעצר יותר זמן כדי שלא אדבר. ידעתי שלכל המאוחר בבוקר יביאוני בפני שופט, להארכת פקודת-המעצר. חששתי רק כיצד אעבור את הלילה.

שוטר הכניס אותי חזרה לתאי ונעל את דלת התא המסורגת. ביקשתי ממנו שיביא לי את האוכל, העתונים והסיגריות שהביאו לי אבי ואשתי. ביקשתי ממנו גם ספר תנ"ך, כעצת תמיר. הוא אמר שישתדל להביא לי את הדברים, אבל לדעתו אין ספר תנ"ך בכל בית-המעצר, לכן לא יוכל להביא לי כזה.

נכנסתי לתא. אחד העצורים הביא לי את ארוחת-הצהריים. היא כללה צלחת מרק דליל, וצלחת של שעועית עם מקרוניום. הייתי רעב מאוד. ניסיתי לטעום מהאוכל. המרק והמקרוניום היו תפלים כדבק. את השעועית אכלתי.

רדי לא לחשוב התחלתי לקרוא את חוברות הריידס דיגסט שנתן לי הקצין בן-צור, מסקד בית-המעצר. התחלתי לקרוא הרבה רשימות, אולם לא יכולתי לסיימן. הכל נראה לי לא מעניין. קראתי רק את הבדיחות.

כוכבת הוליבודית אומרת לחברתה, היה כתוב שם, „אני עומדת להתחתן.“ החברה: „של מי הוא?“

אוי: כוכבת הוליבודית מספרת לחברתה על כוכבת שלישית: „היא חמש פסונות אחרי חיות, לא ראיית אהבה כזאת. היית צריכה לראות רק איך היא מספלת בפרוות המינק שלה...“ שום דבר לא הצחיק אותי. הנחתי את החוברות בצד וחשבתי, לא יכולתי לכתון את מחשבותי לכיוון סדור. הזמן חלף ולא ראיית שום סוהר. הייתי רעב ורציתי לקרוא עתונים. „שוטר! שוטר!“ צעקתי. אף אחד לא בא. רק כעבור שתיים הגיע שוטר ושאל מה אני רוצה.

„איפה האוכל והעתונים שלי?“

„אני לא יודע, מיד אברר.“

הוא הלך ולא חזר. שוב התחלתי לצעוק: „שוטר! שוטר!“

בא שוטר אחר. הוא הביא לי חבילה עטופה בנייר. אולם לא היו אלה העתונים והאוכל שהביאו לי בצהריים. אבי שלח לי אוכל פעם נוספת. היה זה מזון שהיה מספיק לי בשקט לשבוע ימים.

רק אחרי שעה נוספת הביאו לי את העתונים והסיגריות. קראתי בעתונים על הודעות המשטרה על מעצרי, ומשמ התפלצתי. היה זה גיבוב שקרים כה אוילי וחסר הגיון! באחד העתונים נכתב כאילו הוציאו מראשי אבק באמצעות שואב-אבק, ולא מצאו שם כל ממצא חשוב. אני מעיד עלי שמים וארץ שמעולם לא ראיית במשטרה שואב-אבק, ושום שואב-אבק לא נגע מעולם בשערותי.

היה כתוב שם גם שלא יכולתי להסביר במשטרה סתירות שהתגלו בעדותי. מעולם לא חקרו אותי במשטרה על סתירות בעדותי, ואיש מחוקרי גם לא טען בפני מעולם שנתגלו סתירות בעדותי.

הקצין אמר: „קום וצא“

רתחיל להחשיך ואני נרגעתי במקצת. קראתי את רשימתו של ד"ר יוחנן באדר עלי בעתון חרות, ונרגעתי. ראיתי שאנשים עם שכל ישר ובלתי-משוחרים עומדים לצדי. העייפות של שלושה ימים התחילה להתבטא ברצון עז לישון, ובערך בשעה 6.00 בערב הכנתי את מיטתי לשנת הלילה. חיכיתי לשוטר שיבוא ויכבה את האור בתא.

לפתע שמעתי צעדים במסדרון, וראיתי מבעד לסורגים שלושה קציני משטרה. היו אלה הקצין בן-צור, הקצין נשר ומפקד הנסה הדרומית. בן-צור אמר לי: „תארו את הדברים שלך, אתה משוחרר.“

הסתכלתי בו כבמתעתע. קפצתי ממיטתי ואמרתי לו רק מלה אחת: „מה???“

הוא חזר על דבריו. אחזה אותי התרגשות. אמרתי „תודה רבה“, והתחלתי לארוז את חפצי. אחרי כמה דקות חזר בן-צור לבדו; החזרתי לו את חוברותי, נתתי לו את כל האוכל שהביאו לי כדי שיחלקו בין העצירים המצטיינים, ועזבתי את תאי.

הקצין בן-צור ליהה אותי עד לפתח בית-הכלא. נפרדת ממנו בלבביות והודיתי לו